

DIJAKI

UTRIP MOJEGA RAZREDA

Ko sem se vpisala na gimnazijo, so mi vsi govorili: »Sedaj se boš morala veliko bolj učiti, kot si se v osnovni šoli, saj je gimnazija zelo težka šola. Zresni se in se loti dela.«

Letos sem v četrtem letniku. Če se ozrem na prvo in drugo leto šolanja, se sama pri sebi nasmejim. Kaj se je zgodilo z mano v tem času? Zrasla sem, učim se, vendar ne toliko kot bi želeli starši, zresnila pa se še nisem in upam, da me bo ta moja razigranost spremljala še veliko časa. Kljub svoji neresnosti pa dosegam še kar dober uspeh, čeprav bi starši želeli boljšega.

In kako je z mojimi sošolci? Podobno kot z mano. Med poukom poslušamo ali pa ne, kajti življenje je tako zanimivo in vedno si imamo toliko povedati, saj se večina ukvarja s številnimi izvenšolskimi dejavnostmi, ki se nam zdijo pametnejše, kot je razlaga in trud profesorjev pred tablo.

Med dvaintridesetimi dijaki je kar osem takih, ki se aktivno ukvarjajo z glasbo: pojejo, igrajo v skupinah in orkestrih, nastopajo na televiziji. Kako jih ne bi podpirali vsi, organizirali prevoz in šli zanje navijat v Ljubljano ali pa še kam dlje? Glasbeno nadarjena so tudi dekleta, ki plešejo v skupini Mehki čevlji. Nekaj je takih, ki ne bi mogli živeti brez športa. Igrajo rokomet, nogomet in košarko. Kako naj bomo mirni, ko igra naša reprezentanca ali pa posamezni klubi? O vsaki tekmi se je potrebno pogovoriti, pogovori včasih preidejo v spore, ki pa se hitro umirijo, in zopet smo prijatelji.

Jaz sodelujem v dramski skupini Kulturnega društva Grad. Ko pripravljamo predstavo, živim zanjo, šola pa je tista, ki me takrat ovira in mi jemlje dragoceni čas. Podobno se verjetno dogaja s sošolko, ki sodeluje v Kulturno-športno-turističnem društvu Prešnica.

Večina, po moje kar vsi, pa smo okuženi tudi s »svojimi najboljšimi prijatelji«. Ure in ure presedimo pred računalniki in nekateri med nami so pravi računalniški umetniki.

Življenje je tako kratko! Zakaj ga ne bi zapolnili s stvarmi, ki nas trenutno navdušujejo? Glavna tema naših pogovorov pa je že dolgo časa naš maturantski izlet. Zanj smo se trudili in celo zaslužili nekaj denarja, saj smo izdelali novoletne voščilnice, ki smo jih prodajali, zbirali smo star papir in celo poprijeli za grablje in pograbili nekatere zelenice pred Jadranom v Sežani. Kdo bi lahko naši zagnanosti kaj očital?

Mladost je norost! Res je tako, vendar se znamo tudi umiriti, zbrati in poprijeti za knjigo. To dokazuje naš uspeh, ki kljub pomanjkanju časa za učenje ni tako slab.

Petra Štemberger, 4.a gimnazija